

ჯაფირი

ამ დევკაცს ძუძუ ვინ მოაწოვა,
რომ სამარეც კი აქვს ახოვანი,
აურჩევია ნავსაყუდარად
ტყე უღრანი და ბალახოვანი.

ვით დიდი მუხა წამოქცეულა
და ჩახვრგილი, როგორც ნალეწი,
შეხელილია მშობელ მიწასთან,
მისი შრეებით გადანალესი.

სძინავს ბუმბერაზს ომში გადამდნარს,
ფიქრში ქართლს ითვლის თავის ხელთქმნილად,
და გრძნობს ბერმუხა, -
ათასი მუხა
მის ხერხემალზე ამოხეთქილა...

მამაპაპურო კერაო,

მამაპაპურო კერაო,
შენ ხომ მისათვის ბოლავდი,
რომ რკინით გული გეკვერა
და გეწრთო სულის ფოლადი!

მთებო, თქვენ შთაგიბერიათ
გმირული გამბედაობა
და მისთვის თქვენი ფერია
ქართლის ლომკაცთა თაობა.

ხალხო, ცხოვრება მზებნელი
ხმლის ელვით გინათებია,
თავისუფლების მძებნელი
გმირი გმირს გიმატებია.

შენს დროშის ტარზე ჭიდილი
ბევრჯერ უყვარდათ ყორანთა
და ბევრჯერ თვითონ სიკვდილიც
გაგიჩეხია ორად!

იცოცხლე; მუდამ დაჰქროდეს
შენი ფრთაცეცხლი მერანი;

გიყვარდა გულის სიციცხლე
და მომავლისკენ მზერანი...